

Gaál Viktor

Varázserdő

GAÁL VIKTOR
VARÁZSERDŐ

Gaál Viktor: Varázserdő

www.gaalviktor.hu

Minden jog fenntartva. A kiadó engedélye nélkül tilos a könyv bármilyen módon történő másolása, terjesztése, beleértve a fénymásolást és az elektronikus adathordozó eszközöket is.

© Gaál Viktor

ISBN 978-963-06-3908-8

ELSŐ KIADÁS

Budapest, 2007

Kiadja a TEKAPO

1111 Lágymányosi út 7.

www.tekapo.hu

Felelős kiadó: Sziklai Péter

Szerkesztő: Simon P. Györgyi és Melisande Cook

A borítót Soós Attila fotójának felhasználásával a TEKAPO készítette.

Nyomta a Megapress 2000 Kft.

Felelős vezető: a Kft. ügyvezetője

Térképek helyett...

SZEPES MÁRIA AJÁNLÁSA

Vannak könyvek, amelyek mintha nem e világban születtek volna. Könyvek, amelyek különleges erővel hatnak olvasójukra, és magunk sem értjük okát. Mintha tudatunk képtelen lenne befogni őket, lelkünket azonban rögvest megérinti. A 'Varázserdő' pontosan ilyen regény.

A fiatal író felkeresett, felolvasott művéből. 'Varázserdő', súgta meg a címét bizalmasan, majd nagy levegőt véve belekezdett. Különös, magával ragadó hullámzása volt a szövegnek, melyet csak tovább erősített a hang és a személyiség. Néhány lap után máris gyönyörű csodavilágot épített fel körém. Kézen fogott, magával ragadott. A vidék, ahová elvezetett, számomra régtől ismerős – mégis új helyekre bukkantam.

„Mi történik itt?“, tettem fel magamnak a kérdést. Miféle bűbáj ez, miféle alkímia? Nem mindennapi nyelvezet az, amely ennyire heves teremtmény erővel bír. Túlságos elevenséggel éltek a mondatok ahhoz, hogy

egyszerű próza legyen. E regény úgy építkezik, úgy szövöi fonalát, hogy színes képpé bomlik előttünk a történet, de olyan képekké, amelyek örökké velünk maradnak ezután. A belső látás pedig százszorta pontosabban mutatja meg számunkra a valóság illúziója mögött rejtőző végtelen igazságot.

Megkértem, adja kezembe a kezét. Sejtésem beigazolódott: áradt, sütött belőle az energia, és tiszta volt, ragyogóan élénk. Azon lelkek első hírnöke ő, akik mostanában kezdtek visszatérni bolygónkra. Nem hiszek a véletlenekben. Találkozásunk okkal történt, előre elterveztetett, így és most kellett bekövetkeznie.

Azt mondom csak, ideje volt. Már jó ideje itt volt az anyag, a megfelelő közvetítőre várva ahhoz, hogy megszülethessen végre. Hamarost beköszönt a Vízöntő kora. Ez az új kor új szemléletrendszert követel magának, a 'Varázserdő' pedig pontosan ezt hozza nekünk.

Túl sokáig éltünk a Város materialista világába zárva. Érzékeink eltompultak, megkoptak. Sokak már teljes emberségüket elvesztették, önmaguk szobraivá váltak. Saját emberségünk elvesztését kockáztatjuk. A huszadik század során számtalan művész kereste a kiutat a modern világ labirintusának poklából.

Csak ritkán jártak sikerrel.

Gaál Viktor azon kevesek egyike, akiknek sikerült. Ahelyett, hogy a múltba mélyedt vagy a végtelent fürkészte volna, a belső világ felé fordult. Mitológiát pszichológiával elegyítve egy sötét tündérmesét szült,

amelyből gyerek és felnőtt egyaránt meríthet. Olyan kérdéseket tett fel, amelyektől sokan félnek, olyan területekre merészkedett, ahová csak kevesek.

A 'Varázserdő' ennek köszönhetően összetett, többdimenziós regénnyé lett. Ahány ember, annyi olvasatot produkál. Ugyanakkor éppen ez a sokszínűség adja majd elevenségét. A különbözőségekből végül aztán idővel egység születik. Biztos vagyok benne, egy hosszú történet első lapjait írjuk jelenleg.

A 'Varázserdő' – varázstükör, melynek segítségével lelkünk legrejtettebb zugaiba kaphatunk betekintést. Ha akarjuk. Ha elég bátrak és nyitottak vagyunk hozzá. Azt súgják az ösztöneim, sokak életét alapjaiban fogja megváltoztatni.

Szeretettel,

Szepesléri

Budapest, 2007. február 1.

ÚTRAVALÓ

Legtöbben azt kérdezik tőlem, mi is a Varázserdő.

Csak az a furcsa a dologban, hogy ők maguk is bármikor lemehetnek – a saját szemükkel látni, a saját bőrukön tapasztalni, – de félnek, nem mernek. Rettegnek tőle, pedig halvány fogalmuk sincs arról, mi várna rájuk ott lenn. Inkább csak óvatosan kérdezősködnek.

Az ember már csak ilyen.

„Mi az a Varázserdő?”

Már a kérdésfeltevésből látszik, hogy semmit sem tudnak róla.

Ha csak halvány sejtésük lenne a valóságról, azt kérdeznék: *hol* található a Varázserdő, *miként* lehet eljutni oda?

A Varázserdő a Város alatt van, pontosan kétezer lépésnyi mélységben. Lejutni éppenséggel nem nehéz, számtalan lejárati létezik; a legtöbb a városi parkokból nyílik, ott, ahol a legsűrűbb a bozót, ahol a kertészek feladták a természet elleni harcot. Akkor jársz jó úton, ha egy ösvényre érsz, amely körbe-körbe kanyarog, de mindig csak balra, mintha saját maga alá hajolna-kunkorodna, le, mélységesen mélyre.

Ne ijedj meg, ha az ösvény mellett gyerekeket látsz. Hajlamosak eltévedni, gyakran keverednek a lejáratokhoz. Legtöbbjük az alkony közeledtével megrémül, és hazaszalad anyja szoknyája mellé.

Először az avarra figyelsz fel a lábad alatt. Vastag, puhán süppedős, olyan mély, hogy a földet nem is látod alatta. Az elmúlás fanyar illata terjeng mindenütt, nem tudni, hol ér véget a humusz és hol kezdődik a rothadó levéltakaró, valahol a bokád és a térded között, attól függően, mennyi terhet cipelsz magadon.

Körülötted ősoreg faóriások magasodnak, kérgük rücskös, időtől barázdált. Lombkoronájuk lassan suhog és recseg a méltóságteljes északi szélben. A távolságon kívül mást elsőre nemigen hallani. A Város hangjai csak tompán szűrődnek le ide.

A lejáratok környékén a fények gyatrák és szürkék, de mire leérsz, már hozzászokik a szemed. Hozzászokik, érdeklődve vizsgálódní kezdés – és teljesen természetes, hogy néhány perc múlva kíváncsian nézel fel a magasba.

Ekkor pillantod meg magad fölött a Várost. Az egész, évezredek építmény mintha az erdő felett lebegne, a felhőkarcoló, katedrálisok és tömbházak, de még a bevásárlóközpontok, múzeumok és hidak is, szépen egymásutánban – csak éppen látszólag nem tartja őket semmi. A Város alatt pedig kaotikus összevisszaságban csavarodnak a csatornák és metróvonalak, mintha valamiféle vízen úszó növény alálógó gyökérzetét látnád. A Város mára szinte végeláthatatlanná nőtt, a szélein túl autósztrádák, azok mellett gyorsétermek és benzinkutak füzérei. A Nap ritkán süt ki e gigászi beton- és fémmonstrum mögül; egy-egy órára csak, hajnal után és alkonyat előtt.

Legelőször nyomasztó érzés kerít hatalmába. Felnézel a Varázserdőből, és látod, ahogy a Város az égboltra telepedik.

Aztán a miérteken kezdesz el gondolkodni.

Felesleges.

Hamarosan leküzdöd első zavarodat, és nemsokára már magától értetődőnek veszed, hogy a Város ott lebeg a fejed fölött. Figyelmed inkább az erdőre, a téged körülvevő fákra irányul: érzed, hogy figyelnek téged... Állatok és erdei lények tekintetei. Az erdő madarakkal, mókusokkal és kígyókkal teli. Nem menekülnek el, kíváncsian figyelik az új jövevényt. Megfordulsz – és ekkor jössz rá, hogy letértél az ösvényről. A jól kitaposott, kavicsos út egyenesen megy tovább a fák alatt.

Az erdőben ugyan mindenki arra megy, amerre akar, de először célszerű a már kitaposott ösvényeken maradni. Persze legtöbben, akik egyedül, egymagukban merészkednek le a Varázserdőbe, hamar ráunnak az ösvényekre, és kalandokra vágyva nekivágnak a vadonnak.

Sokukat soha többé nem látja senki.

Legtöbben éppen azért merészkednek le ide, mert fogalmuk sincs arról, mi vár rájuk a Varázserdőben. Kezdetben csak a szép és jó oldalát látják. A sziklaormok nyugalmát, az érintetlen rengeteget, a csendes erdei tavak friss vizét. Az erdő mélyén rejlő titkos helyeket, a templomokat, ősi harcosok sírhelyeit és szent ligeteket. Előbb-utóbb azonban megfeledkeznek magukról, és éjszakára is lenn maradnak.

Óriási az éjszakai erdő hatalma. Ne örülj, mert amikor majd először lenn maradsz, te is megtapasztalod a valódi sötétséget. Ami elemészt. Felébrednek az éjszaka szörnyei és démonai, s éppen onnan támadnak rád, ahonnan a legkevésbé várnád... És ha egyszer kiszagoltak téged,

számíthatsz rá, hogy attól kezdve a nyomokban járnak. A Varázserdő elevenen felzabál, kifacsar téged. Ingoványos, bizonytalan helyé válik, ahol ha egyszer igazán elveszel, soha többé nem találsz majd a kiutat.

De most még az éjszakai erdőnél is hatalmasabb kihívással kell szembenéznünk.

Bekövetkezett, amire sem bölcseink, sem boszorkányaink nem számítottak soha.

Hamarosan semmivé lesz az eddigi rend; hamarosan át kell értelmeznünk mindazt a tudást, amit az elmúlt évezredek alatt felhalmoztunk, elfelejtettünk, majd újra megtaláltunk a Városról és a Varázserdőről.

Elkerülhetetlenül, megállíthatatlanul megkezdődött a változás, és immár semmit sem tehetünk ellene – nem halasztgathatjuk, nem odázhatjuk el. Hiába Farkas tudása, hiába a Kölyök hite. Hibáztunk mi magunk is, nem csupán azok, akik nem mertek tovább az erdőben élni, és felépítették a Várost.

Nagy árat kell fizetnünk önteltségünkért.

Kegyetlenül nagyot.

Miközben a végjátékot szemléljük, immár csak reménykedhetünk. Reménykedhetünk, hogy van esélyünk a túlélésre... hogy az erdő nem fordul ellenünk, nem pusztít el minket is végérvényesen.

FEHÉR FARKAS TÖRTÉNETE

– Mit keresel te ideleenn?

Óvatosan néztem az előttem álló alakot. Szikár, izmos férfi, arcán azzal a keménységgel, ami a megszakadt szívű emberek sajátja. Fakókék tekintetéből azonban mély, nagyon mély nyugalom árad. Az olyan, megszakadt szívű emberek nyugalma, akik mégis képesek megbékélni a világgal.

– Mit keresel te ideleenn? – kérdezte hát az idegen. Hangja inkább közömbös volt, semmint ellenséges. Végigmértem; elsőre a vállán átvetett zöld katonai hátizsákon akadt meg a tekintetem. Vászoning, bőrnadrág, térdig érő csizma. És volt rajta még valami furcsa, de nem tudtam volna megmondani, micsoda.

– Magam sem tudom... Régi útleírásokban olvastam először az erdőről, aztán másoktól is hallottam róla... azóta foglalkoztatott, s mikor rátaláltam a lejáratra, nem bírtam ellenállni. Le kellett jönnöm. – Válaszom igencsak bátortalanul csengett, ezért mintegy öngazolásként megismételtem: – Le kellett jönnöm.

Az idegen arcán cinikus mosoly suhant át.

– Mindenki úgy gondolja, hogy le kell jönnie. Csak a legtöbben félnek megtenni.

– Én nem félek! – húztam ki magam.

– Mert ostoba vagy.

Csak így, félvállról dobta oda – mint ami egészen magától értetődő: Mert ostoba vagy.

– Úgy szemléled a fákat, olyan alaposággal, mint egy hivatásos dzsungelvadász – folytatta az idegen. – Mintha keresnél valamit...

– Nem vagyok dzsungelvadász – hadartam sietve. – Orvosnak tanultam, de nemrég otthagytam az állásomat.

– Nocsak. És miért lett elegend belőle?

– Ki mondta, hogy... – Igaza volt; nem láttam értelmét tagadni. – Felőrölt, kiszívott a munka. Semmi időm nem jutott magamra. Olyan kérdések kezdtek el foglalkoztatni, amikre nem kaptam választ sehol. Olyan kérdések...

– Hogy mi is a Varázserdő, például?

Döbbsen néztem az idegenre.

– Pontosan.

Hozzá kell tennem, hogy mindez a Varázserdőbe tett negyedik vagy ötödik utam során történt, s ez volt az első alkalom, hogy ott mertem hagyni az ösvényt, és az avarban botladozva felfedezőútra indultam. Felötlött bennem, mi van akkor, ha nem véletlenül találkoztam az utamat álló idegennel. És ekkor hirtelen rájöttem, mi olyan furcsa benne: kényelmesen állt a nekem térdig érő avartakaró tején, mintha testének alig lenne súlya.

– Ki vagy te? – kérdeztem gyanakodva.

Az idegen biccentett.

– A nevem Fehér Farkas. Erdész vagyok. És mielőtt megkérdeznéd, igen, már figyellek egy ideje.

– Miért?

Az erdész levette válláról a táskáját, a mellette álló bükkfának támaszkodott.

– Először is, mert született bajkeverőnek tűnsz. Másodszer, mert meglepően otthonosan mozogsz ideleenn az erdőben. Másoknak háromszor ennyi idejükbe telik, mire megkockáztatják, hogy otthagyják az ösvényt.

– És? Most visszatessékelsz az ösvényre, ahol a többiek is vonulnak?

– Eszemben sincs. Ellenkezőleg, örülök, hogy végre otthagytad. Hiszen olyan unalmas a tömeget követni, nem? Persze egyedül vándorolni igen veszélyes. Éppen ezért egy ideig veled tartok. Megvárom, hogy kiismerd az erdőt, és biztonsággal tudj mozogni benne.

– Nagylelkű ajánlat.

Farkas fintorogva legyintett.

– Hagyjuk a bókokat! Térjünk inkább a lényegre. Mielőtt bármit tennél, meg kell tanulnod a három alapszabályt. – Farkas tekintete itt nagyon, de igazán nagyon-nagyon megkomolyodott, hogy hirtelen az én arcom is megkeményedett. – Egy: csakis igazat, színtiszta igazat beszélj! Itt lenn nem hazudhatsz. Megértetted?

– Igen.

– Kettő: ha majd arra vetemedsz, hogy itt éjszakázol, sose maradj ugyanazon a helyen hét napnál tovább. Az erdő nagyon változékony. Ha megállsz egy csábítóan kellemes helyen, egy vízesésnél vagy egy tisztáson, a fárdalmaidat kipihenni, azt hihetnéd, minden a legnagyobb rendben. De az erdő megállás nélkül változik, ösvények tűnnek el, patakok fakadnak. Ezért ha túl sokáig maradsz ugyanott, elveszel.

Bólintottam. Ezt nem lehet nehéz betartani, hiszen annyi érdekesség van az erdőben.

– Három – Fehér Farkas felemelte a mutatóujját. – És itt most nagyon, nagyon figyelj! Sose, ismétlem, sose köss alkut a Sárkánnyal!

– Miféle Sárkánnyal? – kérdeztem meglepődve.

– Esküdj meg, hogy sosem kötsz alkut a Sárkánnyal!

– Rendben. Megesküszöm.

Farkas biccentett. Láthatóan megkönnyebbülve nézett le rám.

– Jó. Figyelmeztetlek, hogy az életed múlik rajta, betartod-e a három alapszabályt.

Így kezdődött az erdésszel, Fehér Farkassal való barátságom. Ő volt az első, akit idelenn, a Varázserdőben megismertem. Furcsa hely ez: a legtöbben, akik fentről jönnek, szeretnek megmaradni maguknak, kikerülnek, ha a közepükbe érsz. Magányosan, a maguk útját járják.

Fehér Farkastól sokat tanultam – és még több dolog volt, amiről nagyon okosan nem szólt nekem, hadd tanuljam meg a saját káromon. Ilyenkor persze dühös voltam rá... igaz, mindez később jelentőségét veszítette. Egy idő után magamra hagyott, és nekem kellett megkeresnem őt, ha akartam tőle valamit.

Fehér Farkas eredeti neve Logan volt, és harcosnak, katonának képezték ki odafenn. Megtanították ölni, megtanították állattá lenni, megtanították étlen-szomjan túlélni

a legszörnyűbb helyeken is. Megtanult mindent, amit a háborúról tudni lehetett.

Logannek az életévé vált a harc. Azért élt, hogy öljön.

Nagyon kevesen szólítják csak Logannek. Nem is szereti.

Történt egyszer, hogy egy katonai felderítő-alakulat a Varázserdőbe tévedt. Ráadásul éjszaka. Akik megélték a reggelt, iszonyodva számoltak be az ideleenn történekről. A katonaság természetesen azonnal háborút indított a Város védelmében. Az alászálló csapatok harcálláspontokat alakítottak ki, állig felfegyverezve járőröztek a rengetegben, keresték az ellenséget.

Mindez régen, igen régen történt.

Akkor még éltek olyan emberek, akiknek a Varázserdő volt az otthonuk. Békében éltek ideleenn, apró törzseket alkotva, és nem akartak semmi rosszat a fentieknek. Csakhogy a katonák félelmükben összetévesztették őket az éjszaka démonaival. Az erdei népek pedig, mit tehettek volna, igyekeztek megvédeni magukat – kezdetét vette hát a háború.

Logan különlegesen képzett osztagát azért küldték a Varázserdőbe, hogy kiirtsák az erdei népeket. Egyesével kutatták fel az erdei embereket, és kegyetlenül végeztek velük.

Farkast sosem sikerült szóra bírnom a részletekről.

Logan, a harcos a felgyújtott falvakat, a védtelen áldozatokat látva hamarosan rádöbrent, rossz oldalon harcol. Megszökött, az erdei népek oldalára állt, őket segítette.

A katonaság vérdíjat tűzött a fejére, mesterlövészek vadásztak rá. Logant azonban elnyelte a rengeteg. Megtanította az erdő népének saját mesterségét, a harcot; cserébe ők beavatták a Varázserdő titkaiba, s megtanulta tőlük az

erdőkerülés fortélyait. Ami nem kis szó: úgy mesélik ide-
lenn, hogy az erdő régvolt lakói értették a fák beszédét, s
néha látni Farkast, ahogy a szél susogását figyel...

Tőlük kapta a 'Fehér Farkas' nevet.

A sereg végül tehetetlennek bizonyult, vissza kellett
vonulniuk. Odafönn persze fényes sikerekről, teljes győ-
zelemről beszéltek; azokat a katonákat pedig, akik rém-
álmaikból felriadva a Varázserdő szörnyűségeiről kezdtek
üvölni, gondosan őrzött börtönökbe zárták.

A betolakodók nyomában csak felégetett földek, feldúlt
katonai támaszpontok maradtak.

Először úgy tűnt, a Varázserdőt ez egyáltalán nem érde-
kelte. A burjánzó növényzet a bunkereket is ugyanolyan
békés erőszakkal követelte vissza magának, akár a sziklá-
kat. Néhány esztendőn belül már nyomát sem lehetett lát-
ni a csatáknak.

Hanem a háborúval mégis nagyot fordult a világ. Az
erdő népének ideje lejárt; el kellett hagyniuk az erdőt.

Egyik éjszakáról a másikra tűntek el. Hogy hová men-
tek, nem tudja senki.

Farkas magára maradt.

Eztán magányosan járta az erdőt. Csak kevesekkel ba-
rátkozott, volt, hogy hetekig sem látták. De ha egy ta-
paszlatlan, tudatlan vándor bajba sodorta magát, Farkas
mindig előkerült, és felajánlotta a segítségét. Persze öntelt-
ségükben jó páran visszautasították a kopott ruhás idegent
– ezzel még nagyobb bajba sodorva magukat.

Pedig ő csak a Varázserdő rendjét vigyázta.

Farkas csak az egyensúlyt szerette volna megtartani...

A KÖLYÖK TÖRTÉNETE

Van egy gyönyörű, de nehezen megközelíthető hely ide-
lenn. A Feneketlen tó. Kitaposott ösvény nem vezet oda;
egy mocsaras, ingoványos völgyben bújik meg, igencsak
figyelni kell, hová lép az ember.

A tó keleti partja azonban sziklás, biztonságos terület.
Finom, selyempuha moha borítja, jóleső érzés elterülni
rajta, kipihenni a lejutás fáradalmait. Az ember csak fél-
refordítja a fejét, és nézi a tó tükörsima felszínét, ahogy
tükröződnek benne a magas fenyőfák. Ha jókor érkezünk
oda, felhős az idő, olyankor a sportstadiont sem látni, amit
a városiak a magasban a víztükör fölé építettek.

Mivel nehéz megközelíteni, a varázslatos helyet szinte
senki sem látogatja. Nekem is Farkas mutatta meg, hogy
legyen hol elmélkednem, ha rossz lenne a kedvem.

Érthető tehát, hogy meglepődtem, mikor egyszer egy
kisfiúba botlottam a Feneketlen tónál.

Az egyik tóparti sziklán ült, és kavicsokat dobált a víz-
be. Ötéves-forma lehetett. Haja göndör, kócos. Mellette,
a sziklán egy saját méretére vágott és faragott vándorbot,

meg egy babos kendő, kiterítve, rajta egy kulacs, meg egy szendvics maradványai.

– Szia! – énekelte felém fordulva. – Úgy csörtetsz, mint egy vaddisznó. Ha hamarabb leérsz, kaptál volna az elemóziámból. A nagymamám csinálta!

– Üdvözöllek – biccentettem neki. – Hát te mit keresel itt? – kérdeztem. A legtöbb vele egyidős gyerek ugyanis alig merészkedett tovább a lejáratoknál, hamar megijedtek az erdőtől.

A kislíú felállt, nagy szakértelemmel leporolta a nadrágját.

– Tudom, tudom, a madár se jár ide – válaszolta, majd széles vigyor terült szét az arcán. – Nagyon szeretem a Feneketlen tavat. Főleg éjszaka, mert olyankor lelátni az aljára. És tudod, miért hívják feneketlennek?

– Ne-nem. Miért?

– Hát mert nincs feneke! – kuncogta. – És éjjel látni az összes csillagot a túlsó felén, és a Holdat is, ha éppen arra jár.

– Hé-kás! Csak nem azt akarod mondani, hogy te itt szoktál éjszakázni?

A kislíú a Városra emelte a tekintetét, és unottan sóhajtott.

– Tudom, tudom, a tavi szirének meg a démonok, bla-bla. Ti felnőttek annyit tudtok akadékoskodni! Ha már a Varázserdőben jársz, legalább erről szokjál le, jó?

Tetszett, ahogy beszélt. Nem feszélyezte magát, és nagyon szépen formálta a szavakat.

– De hát be kell látnod, hogy kevés kölyök mászkál ilyen mélyen az erdőben.

Erre megvonta a vállát majd lehajolt, a hangyáknak szórta a babos kendőn lévő morzsákat. Aztán meg azzal

volt elfoglalva, hogy a kendőt a botja végére kösse. Az ujjait figyeltem. Nagyon finom, precíz mozdulatokkal dolgozott.

– Amúgy Jack a nevem – mondta váratlanul. – De a Kölyköt jobban szeretem. Farkas is így hív, hívhatsz így te is. Neked mi a neved?

Bemutatkoztam; azon már meg sem voltam lepődve, hogy ismeri az erdészt.

– És gyakran jársz odafenn? – kérdezte.

– Már nem. Igyekszem minél gyakrabban lejárni ide.

Jack, a Kölyök közben befejezte a botjával való foglalatostkodást. Visszaült, és intett, üljek le én is. Eddig zavartan álltam tőle háromlépésnyire. Megszoktam, hogy a Varázserdő vándorai nem szeretik a többiek közelségét. Megtisztelve éreztem magam; leültem a sziklára, és én is a Feneketlen tavat kezdtem nézni.

– Nem szeretem a Várost – mondta a Kölyök, és felfelé sandított, a kaotikus kuszaságban burjánzó betonrengteg irányába. – Rémisztő hely, vacak és unalmas emberekkel. Minden csak szürke. Szürke autók, szürke ruhák, szürke házak. Egyedül a parkokat szeretem benne. Amikor üresek. Ezért is járok inkább ide, az erdőbe. Tudod, a nagymamámnál lakom, akinek az egyik park szélén áll a háza. Majd egyszer bemutatlak neki...

– Tényleg feneketlen? – kérdeztem a tó vizét fürkészeve.

– Hát persze! Ha akarod, itt maradhatunk egész éjszakára! Csak jó sok tűzifát kell gyűjtenünk, és a fülünket alaposan bedugni, hogy ne halljuk a sziréneket. – A Kölyök ekkor csengő hangon felnevetett. – Látnod kéne, iszonyú vicces pofát vágnak, ahogy majd' megszakadnak az erőlködéstől, de hiába énekelnek!

Elhallgatott. Végigmért, majd megkérdezte:

– Félsz?

– I-igen – vallottam meg az igazat. Rögvest Fehér Farkas jutott eszembe.

– Még sosem éjszakáztál ideleinn? Pedig nagyon jó móka!

Nos, annyira azért nem volt jó móka az első éjszaka.

De erről majd később.

Jack, a Kölyök egy Heath nevű városi park szélén lakott a nagymamájával. Azért kellett a nagymamájához költöznie, mert a szülei elhagyták őt. Hogy miért, sosem árulta el, de volt róla némi elképzelésem.

A nagymamája vándor volt valaha, hivatásos felfedező, aki azonban otthagya munkáját, nem volt hajlandó térképeket meg leírásokat gyártani a Város szenátusának. Még Farkas is ismerte a nevét. Azon kevesek közé tartozott, akik nem akarták mindenáron megérteni a Varázserdőt, elégedettek voltak akkor is, ha csupán érezték annak lényegét. Egy igazi, békebeli házban lakott, olyanban, amit még piros téglából raktak, és ami az utca szintje alá volt süllyesztve. Poros padlóssal és mindenféle félelmetes meg csudás dolgokkal a ház eldugott sarkaiban, amiket még a nagymama gyűjtött össze utazásai során.

A Kölyök iszonyúan kíváncsi természetű volt, közben meg nagyon-nagyon érzékeny. Így a ház feltérképezése

után a környékbeli gyerekekkel próbált meg barátkozni, de persze hamar megijedt tőlük és durva játékaiktól. Így fedezte fel magának először a parkot. A park azonban hiába volt izgalmas hely, tele fákkal, varjakkal meg dombokkal, ott mindent tilos volt csinálni.

Fűre lépni – tilos!

Fára mászni – tilos!

Madarat fogni – tilos!

A sárban hemperegni és fehér ruhás néniket kergetni majd a szökőkútba ugorni megmosakodni hogy aztán egy szobor hátán kiteregesse a ruháit – TILOS!

És akkor egyesek csodálkoztak, hogy más szórakozás után kellett néznie.

Így fedezte fel magának a Varázserdőt.

Amiben különbözött a többi gyerektől, neki a nagymamája is ismerte a lenti világot, és amikor hazaszaladt elújságolni neki, értően hallgatta végig. A Kölyök, miközben történetét mesélte, a lelkemre kötötte: ha továbbadom, feltétlenül hangsúlyozzam, hogy mikor először hazament az erdőből, a nagymamája éppen almás pitét készített, és mikor berohant hozzá a konyhába, akkor éppen az alma-pép keverésénél tartott. Egy zománcozott edényben keverte, hosszú nyelű fakanállal, és az asztalon közben már kelt a tészta, és az egész konyhában finom fahéj- és almaillat terjengett. Odakint éppen június volt, a kertben már érett a cseresznye, és az ablakon betűző nap fénycsóváiban milliónyi porszemcse hancúrozott.

Mindezt azért kellett elmondanom, mert a Kölyök imádja az almás pitét.

A lényegre térve, a nagymamája figyelmesen végighallgatta, közben a fakanalat is odaadta, hogy lenyalogathassa róla az alma-pépet. Miután pedig Jack töviről-hegyire

elmondott mindent, a nagymamája bólintott, hogy remek, majd elmondta a Kölyöknek azt a három szabályt, amit Fehér Farkas nekem is a lelkekre kötött.

Másnap pedig elemóziát csomagolt az unokájának, mielőtt útjára engedte volna. És valahányszor a Kölyök újabb mesélőnivalóval tért haza, ő csak figyelmesen hallgatott, csak itt-ott kérdezett bele a történetekbe, néha pedig tanácsokat adott a jövőre nézve.

AZ ALÁSZÁLLÓK TÖRTÉNETE

Sokan vannak
akik a Város viszonylagos
biz-
ton-
ságá-
ból
alá-
eresz-
ked-
nek
a

Varázserdő világát felderíteni.

Az egészben az az igazán érdekes, hogy legtöbben mégis szigorúan a jól kitaposott ösvényeken maradnak, azokat követik. Persze ez érthető, hiszen az ösvények biztonságosak, könnyű rajtuk haladni, és aki még sosem járt ideleln, azt pusztán a Város látványa is letaglózza, az az első lugast is kész csodának tartja.

A 'legtöbbek' általában hétvégén jönnek, többnyire harminc-száz fős csoportokban. Ilyenkor mindig van egy díszes ruhás vezető, őt követi az egész csoportosulás. Áltá-

lában csak ő tudja, hol vannak a lejáratok a Varázserdőbe; találkoztam már olyan esettel, hogy a csoportból valaki azt hitte, valójában csak az egyik parkban sétálgatnak. A vezető ájtatos hangon szavalja el, hogy éppen merre járnak, széttárt karokkal megy elől, hátrafelé lépkedve, mert közben persze a csoportra figyel, és ügyel, nehogy letérjenek az ösvényről.

„Utánam jönni! Nem letérni! Előre figyelni! Maradjon együtt a sereglet!”, ismétlik monoton, éneklő hangon. A nép meg csak megy utána szépen, egyenes sorokban. Az egész leginkább egy múzeumi tárlatvezetéshez hasonlít, bejáratott útvonalakkal, amik tényleg elvisznek néhány nagyon szép helyre. De ez amolyan ’mindent a szemnek és semmit a kéznek’. Ha a csoportból valaki félre talál lépni és az ösvény menti avarba téved, nagy riadalom támad, és az élen haladó cifra ruhás vezetésével hívni kezdik, vissza az ösvényre, majd mikor odaért, sietve tisztogatják le ruhájáról és cipőjéről az avart.

Néha nagyon furcsa dolgokra is képesek ezek a hétvégi kirándulók.

Egyszer épp egy ösvény fölé nyúló sziklán üldögéltünk a Kölyökkel, amikor elhaladt alattunk a menet. Hangosan énekelgettek egy tábori indulót; mikor azonban megláttak minket, elhallgattak, és feszülten néztek maguk elé, csak lopva pillantva ránk. „Micsoda fertő! Hogy képzeli! És egy ártatlan gyerekkel! Borzasztó!”, hallatszott el-eleresztett suttogásuk.

A Kölyök csak vigyorgott az egészen, és a mutatóujjával a halántékát kezdte böködni, jelezvén, mit gondol róluk.

Egy másik alkalommal még ennél is furcsább eseménynek voltam szemtanúja.

Történt, hogy egy vízesésnél jártam, ami mellett egy

ösvény is elvezet. Épp fürödni készültem volna a vízesés alatti tóban, amikor észrevettem, hogy az ösvényen nyugatról is, keletről is jön egy-egy csoport. Az egyiket egy kék stólás, a másikat egy zöld ruhás férfi vezette. Már messziről látták egymást; mindkét csapat kihúzta magát, peckesen lépdeltek egymás felé.

– Engedjetelek tovább! – kezdte az egyik vezető. – Miénk az út!

– Hazugság! – vágott vissza a másik. – A térkép is jelöli, hogy e vízesés mellett keletről nyugati irányban kell elhaladni!

Erre a másik csoportban nagy felzúdulás támadt, egyesek az öklüket kezdték rázni.

– Térj észhez, jóember! Ezen az úton nyugatról kell keletre haladni, ahogy az útmutató is írja!

A vezető hiába kezdett egy gyatra térképet lóbálni a másik orra előtt, mert az is előrántotta a sajátját, és abból kezdett fennen harsogni; közben mindkét táborból egyre többen bizonygatták, hogy az ő leírásuk a jó, és hogy jobbról (vagy balról) kell az úton végighaladni.

Az persze nem jutott eszükbe, hogy összehasonlítsák térképeiket. Az volt ugyanis a baj, hogy mindketten régi kiadású térképet használtak – ráadásul eltérőt. Azt pedig minden valamirevaló erdőjáró tudja, hogy a Varázserdő folyamatosan változik, fák dőlnek ki és mások nőnek a helyükbe, források fakadnak és apadnak, s maguk az ösvények is vándorolnak. Vagyis nem elég, hogy mindkettőjük térképe mást és mást mutatott, de ráadásul még rosszat is.

Tegyük hozzá, hogy eleve értelmetlen a Varázserdő feltérképezése. Túl gyorsan alakul át idelent minden.

A Varázserdőt feltérképezni nem, legfeljebb kiismerni lehet.

Hanem ekkorra ők már egymást ütötték-verték, akora ramazuri támadt ideleln, hogy még nézni is szörnyű volt. Volt, akit a vízesés alatti tóba löktek, mások az avarban fetrengve mentek öltre. Néhányan sikongatva menekültek vissza arra, amerről jöttek. Az egyik vezető felgyújtotta a másik térképét, amire az válaszul a ruhát tépte le róla. Végül néhányan átjutottak az ellenséges csapaton, és futva-énekelve iramodtak tova, mielőtt még a másikkal közül utánuk vetette volna magát valaki.

Teljesen feldühített a jelenet. Hisz oly könnyen elkerülhették volna az egészet.

Csak félre kellett volna lépniük az ösvényről, és békésen elhaladni egymás mellett. Vagy belátni végre, nem az a fontos, melyik irányban megyünk azon az istenverte ösvényen, hanem az, hogy eljutunk-e a vízeséshez...

De a városi népek, különösen ezek a csoportok, visolyognak a Varázserdő avarjától. Talán azért, mert a Város kemény aszfaltjához szoktak.

Az egymagukban érkezők sokkal valószínűbben ott-hagyják az ösvényt. Meg persze a szerelmesek szokása letérni róla: ők legelőször a bokrok mögé rohannak be hangosan viháncolva (vagy éppen észrevétlenül), és csak miután kipihenték fáradalmaikat, jut eszükbe, hogy körbenézzenek, hátha van ott más érdekesség is.

A magányos vándorok általában nem szeretik a tömeget, épp ezért hétköznap jönnek. Ők szinte mind letérnek az ösvényről – persze láttam már olyat is, akinek a félelme volt a nagyobb, s csak sóvárogva bámult a messzeségbe.

A sűrűben aztán különféle emberekkel találkozhatunk. Van, aki messze elkerül mindenki mást, igyekszik elbújni... ők azok, akik szeretnék titokban tartani, hogy a

Varázserdőt járják, ami végül is érthető. Az íratlan szabály azonban az, hogy megkérdezzük, minden rendben van-e, nincs-e szüksége valamire. Ha az ember segítőkész a többi vándorhoz, számtalan érdekes történetet hallhat, könnyen új barátokat szerezhet. Hiszen miért ne járhatnánk együtt az erdőt egy ideig? Aztán, ha úgy adódik, hát elválnak útjaink – később meg esetleg újra találkozunk.

Ott vannak aztán az éjszakai tüzek.

Mint említettem, az éj nagyon sötét és veszélyes itt lenni. De ha igazán meg akarjuk ismerni a Varázserdőt, vállalnunk kell az éjszakázást ideleln. Éppen ezért, aki csak teheti, nem tölti egyedül az éjszakát; a vándorok összegyűlnek, tábortüzet raknak, együtt vacsoráznak, beszélgetnek, s együtt alszanak. A tűz pedig védelmet nyújt, az éjszaka vadállatai és démonai nem mernek a közelébe menni.

Néha előfordul, hogy húsz-harminc vándor is összegyűlik. Ilyenkor valóságos máglyát rakunk, előkerülnek a dobok és a bor, féktelen multság veszi kezdetét. Ideleln végre szabad lehet az ember, nem béklyózzák a Város kötöttségei. Akármilyen történjék is ilyenkor, a tűz, a zene, a többiek közelsége megoltalmaz a sötétségtől.

Vannak, akik csak ezekért az éjszakákért járnak le ide.

Végül aztán akad néhány szerencsétlen, aki nem önszántából, hanem teljesen véletlenül kerül le a Varázserdőbe. Előfordul például, hogy amikor egy részeg a parkban akarja meghúzni magát éjszakára, véletlenül leszédül ide, és eszméletét veszítve alussza át az éjszakát. Nem tud róla, és az erdő megfertőzi. Mivel valószínűleg egy lejárat közelében hasalt el aludni, visszatalál a Városba... Az erdő azonban húzza, vonzza őt magához. Inni kezdenek, attól remélve, hogy újra megtalálják az idevezető utat – persze kicsi a valószínűsége, hogy kétszer ugyanarra dülöngélje-

nek a parkban. Ha meg le is tévednek, nem fognak emlékezni rá, hol és hogyan jutottak oda, és újra csak az ivással próbálkoznak majd.

Számtalan alkoholista kóvályog a Város utcáin – és hidd el, mind a Varázserdőbe vezető lejáratot keresi.